

۲۰۱۷/۰۳/۲۹

همایون عالمی

بدیع بلخی

ابو محمد بدیع ابن محمد ابن محمود بلخی شاعر دری سرای نیمه دوم قرن چهارم هجری است. او در اواخر قرن سوم هجری شمسی در بلخ دیده به جهان گشود. وی از طاهر چغانیان مدح کرده است. و دوست و معاشر منجیک ترمذی و دقیقی بلخی بود و سپس به دربار سلطان محمود غزنوی راه جست و شهرتی یافت. وی در اواسط قرن چهارم خورشیدی رخت از جهان بست. خدایش بیامرزد و این هم نمونه کلام وی :

چو دانش بوَد با خرد بهتر است

که کان دانش است و خرد گوهر است

خرد بر نشاند ابر تخت عاج

خرد بر نهد بر سر مرد تاج

خرد را بیاموز از آموزگار
برآموختن بر تو عیبی مدار
که چون بر خرد دست پرتافتی
سر از راه گمراه برتافتی
شود بر تو روشن که یزدان پاک
برون آورده است از تیره خاک
خدای جهان و جهان آفرین
که بر وی سزد بیگمان آفرین

** * **

این شعر هم از اوست:

چه پوشی جوشن غفلت که روزی تو باشی تیر محنت را نشانه
امل با عمرت اندر نه به معیار نگره کن تا کجا گردد ربانه

** * **

ماخذ:

۱- دیدار با پارسی سرایان

۲- ویکی پدیا